

می‌شود) و وام‌های امتیازی که توسط اگزیم بانک چین پرداخت می‌شود (State Council report, 2014). در بسیاری از برنامه‌های کمک خارجی چین، کمتر از ۲۵ درصد مبلغ (که استاندارد برنامه‌های کمک خارجی است)، شامل کمک مالی است و همچنین در این برنامه‌ها شرط شده است کشور دریافت کننده، دست کم ۵۰ درصد مبلغ کمک را باید صرف خرید کالاهای چینی کند (Wolf et al, 2013: xii). با این حساب می‌توان کمک خارجی چین را به جای کمک رسمی توسعه^۱، تأمین مالی رسمی توسعه^۲ تلقی کرد (Wolf, 2013: 6). با این حال چینی‌ها وام‌های خود را با شرایط بسیار آسان پرداخت می‌کنند و البته مبلغ وام‌ها عمدتاً در اختیار شرکت‌های چینی اجرا کننده طرح‌ها قرار می‌گیرد و نه در اختیار کشور دریافت کننده کمک.

مطالعات درباره وام‌های امتیازی چین نیز حاکی از آن است که این وام‌ها معمولاً یک دوره ۱۵ ساله بازپرداخت و یک دوره پنج ساله تنفس را در بر می‌گیرد و البته تخفیف‌های منظم در بازپرداخت نیز مدنظر است. طبیعی است که این شرایط سهل در اعطای وام، بدین معناست که نهادهای وام‌دهنده به وام‌گیرنده، یارانه اعطا می‌کنند. اعطای این وام‌ها ممکن است همراه با وثیقه باشد (که می‌تواند شامل انواع دارایی‌ها یا دارایی‌های در حال ساخت باشد). همچنین درآمد حاصل از صادرات کالاهای مشخص به چین و یا خرید تجهیزات و خدمات فنی وارداتی از چین نیز ممکن است جزو وثیقه وام‌ها قرار گیرد (Wolf, 2013: 6-7). نبود مرز مشخص میان کمک خارجی و سرمایه‌گذاری دولت چین در کشورهای هدف، سبب شده است در برخی گزارش‌ها، آمار هر دو به صورت تجمیع شده ذکر شود. جدول زیر این مسئله را نشان می‌دهد.

-
1. Official Development Assistance
 2. Official Development Finance